

rulle ud gennem Porten, drog hun et Lettelsens Suk og gav sig til at rydde op inde i Stuerne, for at der kunde se lidt ordentlig ud til Doktorens Modtagelse. Det var første Gang, hun ventede Besøg af en fremmed, der kunde antages at ville se paa hendes Hjem med uvillige Blikke, og hun følte selv, at der var adskilligt, der kunde og burde have været anderledes. Inde i Sovekammeret blev der lagt rent paa alle Sengene, og Sigrid og den lille Dagny blev hentet ind fra Gaarden for at pyntes lidt. Helst havde hun givet dem bægge deres Søndagstøj paa; men da hun havde paa Fornemmelsen, at Emanuel ikke vilde synes om det, nøjedes hun med at sæbevaske dem i Ansigtet og give dem rene Forklæder paa. Gutten maatte hun lade være, som han var. Han havde den sidste Halvdel af Natten været temmelig rolig og sov endnu saa fast, at hun ikke nænnede at vække ham.

Emanuel's udprægede Ulyst til at se Egnens Læge i sit Hus havde en dobbelt Aarsag. For det første nærede han en indgroet Uvilje imod Lægerne i Almindelighed. Han vilde hævde, at der i det moderne Samfund blev tillagt disse Folk en altfor overdreven Betydning, ja han gav dem en væsentlig Skyld for den Blødgørelse og de Udsvævelser, der havde undergravet de dannede Klasser i Nutiden. Det var hans Overbevisning, at den blinde Tillid, hvormed Folk i vore Dage havde kastet sig i Lægens og Apotekerens Arme, rummede den alvorligste Fare for en sund og sædelig Udvikling af Menneskelivet, idet mange taabeligt troede at være istand til at bøde paa legemlige og aandelige Udskejelser ved Hjælp af Piller, Miksturer og Elektricitet og derfor at turde lade haant om de eneste sande og virksomme Lægemidler: Maadehold, Nøjsomhed og legemligt Arbejde.

Men ved Siden heraf var der en særlig Grund til hans Sky for Doktor Hassing. Denne Mand var nemlig saa at sige den eneste udenfor Vennernes Kres, med hvem han i disse Aar var kommen i en Art